

KARTA EWIDENCYJNA ZABYTKU NIERUCHOMEGO
WPISANEGO DO REJESTRU ZABYTKÓW

3. Miejscowość

BRZEG

1. Nazwa

ZESPÓŁ ZABUDOWY BROWARU

2. Czas powstania

lata 80/90-te XIX w.; 1.20/30-te
XX w.; po 2000 r.

4. Adres

ul. Ofiar Katynia 23
49-300 Brzeg

11. Materiały graficzne

nr ewidencyjny działki: 375
nr księgi wieczystej:

5. Przynależność administracyjna

województwo opolskie
powiat brzeski
gmina Brzeg

6. Współrzędne geograficzne

N 50°51'31.87" E 17°28'53.48"

7. Poprzednie nazwy miejscowości

Brieg, Neuhauser Straße 12-13,
ul. Obrońców Stalingradu 23

8. Właściciel i jego adres

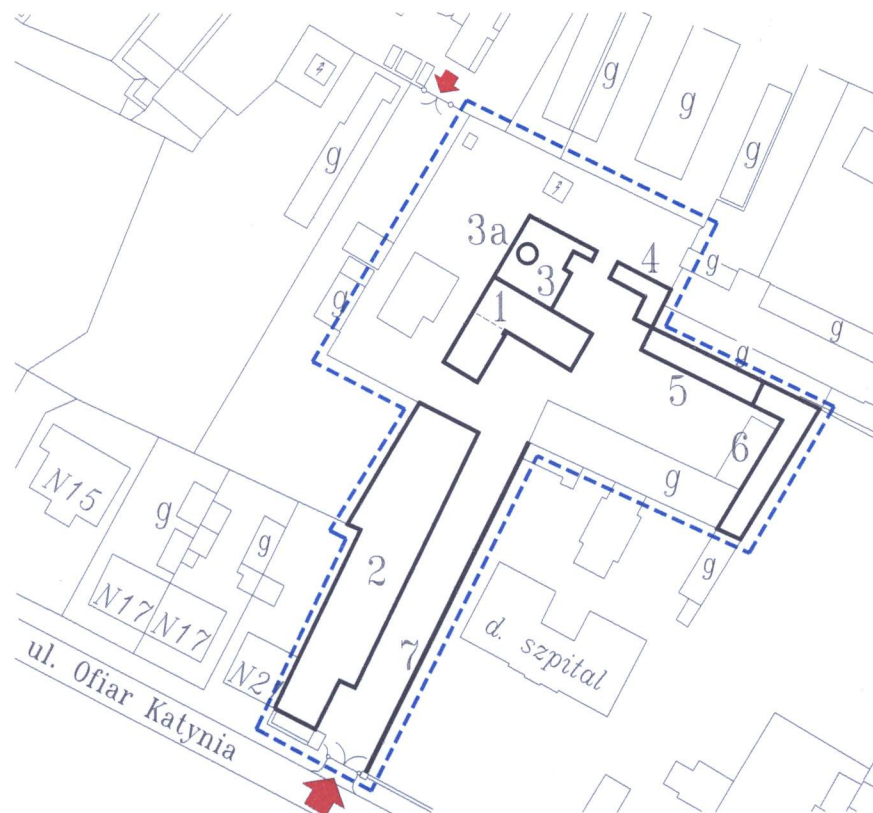
Zakłady Piwowarskie
"Głubczyce" S.A.
ul. I Armii WP 16-18
48-100 Głubczyce

9. Użytkownik i jego adres

nie użytkowany

10. Formy ochrony

A-258/2016 z 1.09.2016

pow. zespołu - 0,85 ha

1. Bud. admin.-prod.
z cz. magazynową.
2. Leżakownia.
3. Kottownia.
- 3a. Komin.
4. Warsztat mechaniczny.
5. Budynek gospodarczy.
6. Budynek administracyjny.
7. Mur.

Przywilej warzenia piwa Brzeg otrzymał podczas lokacji miasta w połowie XIII wieku. W XIX w. małe prywatne browary przegrały konkurencję z przemysłową produkcją piwa prowadzoną przez duże zakłady browarnicze. Jeden z nich, browar mieszczański (Bürgerliches Brauhaus Brieg) powstał zapewne pod koniec XIX w. przy Neuhauserstraße 13. Jego właścicielem był Georg Bogatsch. W 1898 r. zakład przyjął formę prawną spółki z ograniczoną odpowiedzialnością pod nazwą Bürgerliches Brauhaus GmbH. Prezesem wybrany został Richard Albrecht, natomiast funkcję dyrektora technicznego objął mistrz piwowarski B. Senger. W 1920 r. zakład został połączony z dawnym browarem Thielów, przekształconym w 1895 r. w spółkę akcyjną o nazwie „Brzeski Browar Miejski” (Stadtbrauerei Brieg), znajdującym się przy dzisiejszych ulicach Piastowskiej i Łokietka. Odtąd do 1945 r. nosił nazwę Brieger Brauhaus GmbH (Browar Brzeski Sp. z oo.). Kapitał zakładowy spółki wynosił 375 000 marek. Większość udziału posiadał browar wrocławski Eduarda Haasego (przy dzisiejszej ul. Krakowskiej we Wrocławiu). Kierownictwo przedsiębiorstwa objęli: H. Gremmler, E. Haase oraz D. Lomnitz. W l. 30-tych XX w. udziały w firmie miały wrocławskie browary Haasego oraz Schultheiss AG. z Berlina. Dyrektorem przedsiębiorstwa był Xaver Scharwenka.

Najstarsze plany miasta, na których widnieje zabudowa browaru mieszczańskiego pochodzą z lat 90-tych XIX w. Ujawniają one istnienie trzech budynków browarnych: głównego, administracyjno-produkcyjnego, rozbudowanego w trakcie późniejszych przekształceń (prawdopodobnie na pocz. XX w.), leżakowni, istniejącej dziś w mocno zmienionej formie oraz niewielkiego prostokątnego budynku usytuowanego na zakończeniu pd. pierzei placu gospodarczego, o nieznanym funkcji. Ostatni z budynków nie zachował się do naszych czasów, zastąpiony został przez współczesny budynek produkcyjny, zajmujący całą pierzeję podwórza. Znacząca rozbudowa zespołu nastąpiła zapewne po połączeniu browarów miejskiego i mieszczańskiego w jedną spółkę.

SYTUACJA. Brzeg – miasto na zach. krańcach województwa opolskiego, dawna stolica księstwa legnicko-brzeskiego, obecnie siedziba starostwa powiatowego i władz gminnych. Brzeg położony jest nad Odrą, przy skrzyżowaniu dróg krajowych nr 94: Opole – Wrocław i 39: Namysłów – Strzelin. Zabudowa miasta rozciąga się między korytem rzeki i szosą z Opola do Wrocławia. Dwie lokalne szosy łączą Brzeg z autostradą A4, przebiegającą w odległości ok. 8 km na pd. od miasta.

Stare średniowieczne miasto Brzeg, pierwotnie ujęte pierścieniem umocnień, zostało zlokalizowane tuż nad brzegiem Odry, która zapewniła dodatkowe zabezpieczenie przed atakiem od strony pn. Po zburzeniu murów miejskich zabudowa Brzegu zaczęła rozprzestrzeniać się na wsch., zach i na pd. od jądra założenia urbanistycznego, jakim było stare miasto. Opisywany zespół zabudowy browaru mieszczańskiego zlokalizowany został po pn. stronie głównej osi komunikacyjnej miasta przebiegającej ze wsch. na zach. ulicami: Kruszyńską, Ofiar Katynia, Kamienną, rozwidlającą się dalej na równoległe ulice staromiejskie – Dzierżonia, Chopina i Reja, Zamkową, ponownie łączące się na placu Zamkowym i wychodzące z obszaru starego miasta jako ul. Wrocławska.

Zespół browaru zajmuje centralną posesję w gęsto zabudowanym kwartale między ulicami: Ofiar Katynia, Mickiewicza, Bohaterów Getta i Rybacką. Założenie wkomponowane jest w zabudowę współczesnych osiedli mieszkalnych. Wyjątek stanowią zachowane w niewielkiej ilości XIX-wieczne domy czynszowe przy ul. Ofiar Katynia. Ten fragment miasta, zwany pierwotnie Die Neuen Häuser, powstawał od pocz. XIX w. poza, istniejącymi jeszcze obwarowaniami miejskimi. Pierwotna nazwa zachowała się w późniejszych latach w nazwie głównej ulicy – Neuhauser Straße. Zespół przylega do ul. Ofiar Katynia, która stanowi jego pd. granicę. Tu również znajduje się główna brama wjazdowa na jego teren, strzeżona przez współczesną wartownię. Bezpośrednie otoczenie posesji od pn. i zach. tworzą ciągi współczesnych garaży i niewielkich gabarytowo budynków gospodarczych, szop i komórek, rozmieszczonych chaotycznie na terenach zaniedbanego zaplecza osiedli mieszkaniowych i nie użytkowanych obecnie zespołów browaru i sąsiadującego z nim od wsch. szpitala.

KOMPOZYCJA. Posesja zajmowana przez zespół browaru, wydłużona w osi pn.–pd., pierwotnie w kształcie odwróconej litery L, w czasach po II wojnie światowej powiększona w części pn. uzyskała rzut nieregularnego wieloboku. Działkę od pd. ogranicza ulica, oddzielona współczesnym ogrodzeniem metalowym z główną bramą wjazdową. W części pd. granica zach. działki biegnie po zewnętrznej ścianie muru budynku leżakowni, granicę wsch. wyznacza wysoki mur ceglany, oddzielający teren szpitala. W części pn. granice pd., wsch. i pn. biegną w większości po obrysie ścian zewnętrznych zabudowy zespołu, od zach. – określone są dziś jedynie współczesnym ogrodzeniem metalowym z siatki i prętów stalowych.

Zabudowa browaru nie stanowi jednolitej kompozycji, nie powstała jako wynik pierwotnej całościowej koncepcji o założonych wcześniej walorach użytkowych, kompozycyjnych i estetycznych. Budynki nie są jednolite stylowo, powstawały stopniowo przez cały okres istnienia browaru, do czasów współczesnych. Wznoszono je, a także przebudowywano, przekształcano i modernizowano, w miarę potrzeb zmieniającej się technologii produkcji, organizacji pracy oraz ilości i rodzajów produkowanego piwa. Układ budynków i ich forma warunkowane były wyłącznie względami użytkowymi oraz zmieniającymi się rozmiarami i kształtem posesji.

Zespół w obecnej formie tworzy w części pn. zwarty i zamknięty układ zabudowań, zgrupowanych wokół prostokątnego podwórza gospodarczego, wydłużonego w osi wsch.-zach., otoczonego z trzech stron ciągami zabudowy z lat 20/30-tych XX w. (nr 5, 6), uzupełnionymi o budynki współczesne. W pierzei zach. podwórza znajduje się jeden z dwóch najstarszych budynków zespołu, o funkcji administracyjno-produkcyjnej z częścią magazynową (nr 1).

14. Kubatura	15. Powierzchnia użytkowa 0,85 ha	16. Przeznaczenie pierwotne browar	17. Użytkowanie obecne nie użytkowany
18. Stan zachowania <p>Zespół zachował się w znacznie zmienionej postaci – zróżnicowana zabudowa powstawała przez cały okres istnienia browaru, także w czasach współczesnych. Poszczególne budynki były wielokrotnie przekształcane, przebudowywane i modernizowane, tak że niektóre z nich straciły całkowicie swoją pierwotną formę (leżakownia). Budynek główny zachował swoją dominującą rolę kompozycyjną i formę, jednak na elewacjach nosi liczne ślady przebudów.</p> <p>Od 2009 r. obiekt jest nie użytkowany. Właściciel opiekuje się terenem zespołu, dostęp do zespołu jest ograniczony przez zamknięcie bram i wejść na jego teren, prowadzona jest systematycznie wycinka krzewów i pielęgnacja drzew, zamknięte pozostają także poszczególne budynki, z wyjątkiem budynku głównego. Jednak obiekt ulega postępującej destrukcji, zarówno z przyczyn naturalnych jak również, mimo ograniczenia dostępu – wskutek celowej dewastacji.</p> <p>Poszczególne obiekty zespołu znajdują się w zróżnicowanym stanie technicznym. Budynek główny, który w największym stopniu zachował walory stylu – tworzy kompozycyjną i architektoniczną dominantę kompleksu, czytelna jest jego pierwotna forma i fazy rozbudowy, prezentuje niestety najgorszy stan techniczny. Oprócz budynku głównego oryginalny stan zachowały: komin, obudowany wtórnie budynkiem kotłowni, stanowiący znaczący akcent wysokościowy w panoramie miasta oraz fragment muru grodzącego ze słupkiem bramnym. Pozostałe obiekty zostały w różnym stopniu przekształcone.</p>		19. Istniejące zagrożenia, najpilniejsze postulaty konserwatorskie <p>Zespół pozostaje od 8 lat nie użytkowany. Mimo działań zabezpieczających podjętych przez obecnego właściciela (Zakłady Piwowarskie w Głubczycach), do których zaliczyć należy ogrodzenie zespołu i zamurowanie otworów okiennych i drzwiowych w budynkach, obiekt cały czas jest dostępny dla osób postronnych – bezdomnych i „złomiarzy”, stanowiąc dla nich dużą atrakcję, ze względu na zachowane jeszcze fragmenty wyposażenia. W związku z powyższym podlega bezustannie postępującej dewastacji.</p> <p>Organ właścicielski od czasu zamknięcia browaru w Brzegu nosił się z zamiarem sprzedaży obiektu w całości, co wydaje się obecnie jeszcze mniej prawdopodobne niż 8 lat temu, zważywszy że zespół znajduje się w zdecydowanie gorszym stanie. Ewentualne wydzielenie poszczególnych budynków do indywidualnego użytkowania, czy wykupu, skutkować będzie zapewne dezintegracją zespołu i znacznym pogorszeniem stanu budynku głównego, najbardziej wartościowego pod względem historycznym w całym kompleksie. Użytkowników znajdą zapewne w pierwszej kolejności obiekty współczesne, pozostające w najlepszym stanie technicznym. W związku z tym proponuje się:</p> <ul style="list-style-type: none"> wpisanie do rejestru zabytków budynku głównego (nr 1) z kominem i fragmentu muru wsch., które są najstarszymi elementami zespołu, jedynymi z zachowaną czytelną formą, prezentującymi walory estetyczne i historyczne. 	

20. Akta archiwalne (rodzaj akt, numer i miejsce przechowywania)

archiwum WUOZ Opole – sygn. 2710: Studium historyczno-urbanistyczne miasta Brzeg., PP PKZ Wrocław 1986, opr. J. Wilkosz, A. Wodzińska, T. III; – kartografia archiwalna: plany miasta z uwidocznionym zarysem terenu i budynków browaru:

- plan miasta 1:5000, z 1896 – AP Opole [za: Studium .., op.cit., ryc. 38]
- plan kanalizacji wsch. części miasta 1:1000, z 1899 [za: Studium .., op.cit., ryc. 44]
- plan miasta 1:5000, z l. 30-tych XX w. – AP Opole [za: Studium .., op.cit., ryc. 64]
- niem. mapa topograficzna 1:25000 z 1930 r., wyd. 1936 – 5170_Brieg

23. Bibliografia

W. IRRGANG, Neuere Geschichte der Stadt Brieg., Gosslar 1980 S. 193
Studium historyczno-urbanistyczne miasta Brzeg., PP PKZ Wrocław 1986, opr. J. Wilkosz, A. Wodzińska, T. III
A.URBANEK Historia piwowarstwa w Brzegu i okolicach. 2010

<http://www.glubczyce.com.pl/index1.php3>

25. Źródła ikonograficzne (rodzaj, miejsce przechowywania)

- Studium .., op.cit. fot. 985, T. XII

21. Uwagi

22. Adnotacje o inspekcjach, informacje o zmianach (daty, imiona i nazwiska wypełniających)

24. Opracowanie karty ewidencyjnej (autor, data i podpis)

tekst PDZ ALMA 05.10.2016

plany, rysunki PDZ ALMA 05.10.2016

fotografie PDZ ALMA 05.10.2016

Anna Budnik

Karta po wypełnieniu podlega ochronie na podstawie przepisu prawa autorskiego

26. Załączniki

- * wkładka nr 1: cd. opisu; cd. historii; orientacja;
- * wkładka nr 2: spis fotografii; zdjęcia;
- * wkładka nr 3: zdjęcia;
- * wkładka nr 4: zdjęcia;
- * wkładka nr 5: zdjęcia;
- * wkładka nr 6: zdjęcia ; archiwalia;

1. Miejscowość	BRZEG	5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU ul. Ofiar Katynia 23	6. Zawartość wkładki cd. opisu; cd. historii; orientacja
2. Gmina	Brzeg		
3. Powiat	brzeski		
4. Województwo	opolskie		

Obiekt, choć przekształcony, zachował w dużym stopniu oryginalną formę. Budynek zajmuje część środkową pierzei, po jego bokach, w narożnikach placu, szerokie szczeliny komunikacyjne. Prześwit pd. umożliwia komunikację z główną drogą dojazdową, prześwit pn. prowadzi na połączone z głównym placem, małe prostokątne podwórko, wytyczone przez wzniesione w latach 20-40-tych XX w. budynki warsztatowe (nr 3, 4). W tej części zespołu, poza zwartą zabudową placu, wzniesiono współcześnie nową warzelnię, która znalazła się przy zach. granicy zespołu, za budynkiem głównym, połączona z nim instalacjami produkcyjnymi.

Pd., mocno wydłużona w osi pn.-pd. część zespołu zajęta jest przez, założony na rzucie zbliżonym do wydłużonego prostokąta budynek leżakowni (nr 2), ciągnący się wzdłuż zach. granicy działki – drugi z najstarszych obiektów zespołu, który jednak nie zachował pierwotnej formy. Ciąg zabudowy został wtórnie przedłużony od strony pd. ok. 1920 r. i współcześnie, kiedy to na jego zakończeniu postawiono małą kwadratową wartownię. Wzdłuż elewacji wsch. budynku biegnie główna droga zespołu, łącząca główną bramę wjazdową od ul. Ofiar Katynia z placem gospodarczym. Od wsch., od sąsiedniej posesji oddziela ją wysoki ceglany mur, zakończony jednym zachowanym słupkiem bramnym.

W chwili obecnej zespół składa się z następujących obiektów historycznych: **budynek administracyjno-produkcyjny z częścią magazynową (nr 1), leżakownia (nr 2), budynek kotłowni i warsztatu elektrycznego z kominem (nr 3, 3a), warsztat mechaniczny (nr 4), budynek gospodarczy (nr 5), budynki administracyjne (nr 6).**

Budynek administracyjno-produkcyjny z częścią magazynową (nr 1) — ok. 1880/90, rozbudowany i przebudowany pocz. XX i lata 20/30-te XX w.; ob. nie użytkowany; rzut pierwotnie prostokątny, później zbliżony kształtem do litery L; murowany i licowany cegłą. Korpus trzykondygnacyjny, nakryty dwuspadowym dachem papowym o małym kącie nachylenia połaci; przedłużony od wsch. o 5-kondygnacyjną wieżę, nakrytą czterospadowym dachem kopulastym z oeil de boeufami, pobitym blachą i dwukondygnacyjną, jednoosiową dobudówkę z dachem płaskim; elewacje rozczłonkowane podziałami ramowymi z gzymсами kordonowymi poprzedzonymi ceglanyimi fryzami; oś środkowa korpusu zaakcentowana pseudoryzalitem, zamkniętym trójkątnym szczytem; w zwieńczeniu elewacji gzyms kroksztynowy; osie okienne korpusu zdwojone; otwory okienne zamknięte segmentowo, tylko w przyziemiu części wsch. ślady po zamurowanych wysokich, dwukondygnacyjnych otworach z zamknięciami pełnołukowymi;

częściowo zachowana oryginalna stolarka okienna – krosnowa i skrzynkowa, dwuskrzydłowa, z profilowanym ślemieniem przechodzącym w krzyżu pozornym i listwą przyrywkową ukształtowaną w formę pilastra korynckiego oraz stolarka drzwiowa zewnętrzna – dwuskrzydłowa, ramowo-płycinowa; wnętrza nakryte stropami ceglanyimi, częściowo odcinkowymi na belkach stalowych, częściowo – stropami Kleina; posadzki betonowe; schody, zlokalizowane w części wsch. – metalowe; stolarka drzwiowa wewnętrzna częściowo oryginalna – w zamkniętych odcinkowo otworach, drzwi jednoskrzydłowe, ramowo-płycinowe, opierane w płycinach listwami w układzie poziomym. Część magazynowa, dobudowana do elewacji frontowej korpusu – jednokondygnacyjna, nakryta płaskim dachem papowym; elewacje licowane cegłą, gładkie, pozbawione detalu architektonicznego; otwory zamknięte segmentowo, w regularnym układzie; okna metalowe, fabryczne, drzwi stalowe.

Leżakownia (nr 2) — ok. 1880/90 r., przedłużony o część pd. – 1 ćw. XX w.; przebudowany i modernizowany kilkakrotnie, także współcześnie, ob. nie użytkowany; rzut wydłużony, zbliżony kształtem do prostokąta, z węższą dobudowaną częścią pd.; dwukondygnacyjny, nakryty papowymi dachami jednospadowymi o małym kącie nachylenia połaci, osobnymi dla każdego z członów budynku; dachy z szerokimi okapami, w części pn. zachowane drewniane, ciesielsko zaciosane wsporniki okapowe, stanowiące zakończenia krokwi dachowych; murowany, tynkowany; elewacje gładkie, pozbawione elementów detalu architektonicznego; zmieniony układ i forma otworów; wyjątek stanowi 4-osiowa elewacja pd. części dobudowanej, w której regularny układ ujednoliconych otworów okiennych w formie prostokątów stojących zwieńczonych prostymi naczółkami, okna metalowe, fabryczne, kondygnacje rozdzielone gzymsem kordonowym; wnętrza z posadzkami betonowymi i współczesnymi stropami i stropodachami żelbetowymi wspartymi na systemie stalowych kratownic; w części pd. – strop betonowy gęstożebrowy.

Kotłownia z warsztatem elektrycznym i kominem (nr 3, 3a) — ok. 1920/30 r.; ob. nie użytkowany; budynek dobudowany do pn. elewacji budynku głównego; w obiekt włączono stary, wcześniej wolnostojący, ceglany komin (nr 3a); rzut wieloboczny o proporcjach zbliżonych do kwadratu, z prostokątną wiatą pn.-wsch.; jednokondygnacyjny, z dachem płaskim, nad wiatą – dwuspadowym o małym kącie nachylenia połaci; murowany i licowany cegłą; elewacje gładkie; elewacja frontowa kotłowni z otworami kwadratowymi o regularnym układzie; okna metalowe

fabryczne; drzwi metalowe dwuskrzydłowe; dach wiaty w konstrukcji drewnianej wsparty na ścianie murowej pn. i ceglanym słupie pd.-wsch. (współczesny ?). Komin (nr 3a) sześcioboczny na wysokim cokole o przekroju kwadratu, który zwieńczony ceglanym gzymsem z fryzem.

Warsztat mechaniczny (nr 4) — ok. 1920–30 r.; ob. nie użytkowany; rzut litery L; jednokondygnacyjny, częściowo z użytkowym poddaszem, nakryty dachami pulpitowymi o małym kącie nachylenia połaci, krytymi papą, z okapami na ciesielskich wspornikach, z wypuszczonych na zewnątrz zakończeń krokwi; murowany, tynkowany; elewacje gładkie, ze zróżnicowanymi otworami okiennymi o zamknięciach odcinkowych; okna metalowe fabryczne; drzwi metalowe z otworami zamkniętymi prosto; posadzki metalowe, stropy drewniane z podsufitką.

Budynek gospodarczy pomocniczy (nr 5) — ok. 1920–40 r. (?); ob. nie użytkowany; przebudowany współcześnie; rzut wydłużonego prostokąta, od wsch. połączony z budynkiem administracyjnym; dwukondygnacyjny, nakryty dachem pulpitowym o małym kącie nachylenia połaci, krytym papą; murowany, tynkowany; elewacje gładkie; otwory okienne i drzwiowe o przekształconym układzie i formie; pod okapem dachowym dwa rzędy luksferów oświetlających wnętrza drugiej kondygnacji; okna drewniane, drzwi metalowe współczesne.

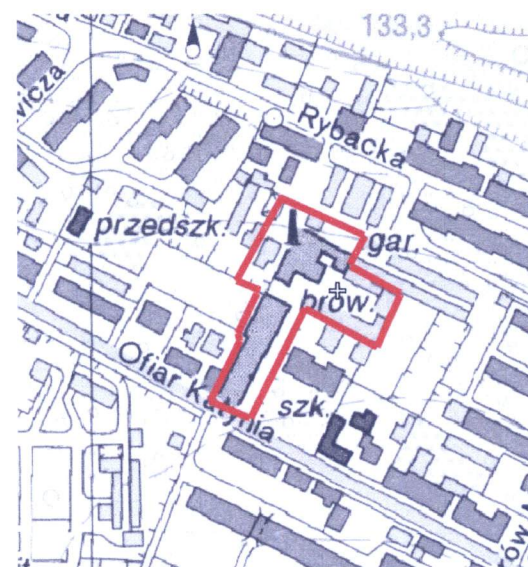
Budynki administracyjne (nr 6) — ok. 1920–40 r. (?); ob. nie użytkowane; ciąg budynków zamykających wsch. i pd. pierzeję podwórza gospodarczego, od strony podwórza zabudowane w przyziemiu współczesnymi budynkami przemysłowymi; rzut wydłużonego prostokąta; dwukondygnacyjne z dachami pulpitowymi o małym kącie nachylenia połaci, papowymi; szerokie okapy nad elewacjami frontowymi wsparte na drewnianych wspornikach z wypuszczonych na zewnątrz, ozdobnie zaciosanych zakończeń krokwi; murowane, od frontu tynkowane, w elewacjach tylnych częściowo licowane cegłą; elewacje gładkie; otwory okienne i drzwiowe zróżnicowane w elewacjach, o przekształconym układzie i formie; okna drewniane współczesne, dwu- i tryskrzydłowe; stropy drewniane.

Prócz wymienionych wyżej obiektów, na terenie dzisiejszego zespołu zachował się oryginalny **fragment muru ceglanego (nr 7)** oddzielającego teren browaru od działki szpitala. Mur pełny, wzniesiony z cegły, nie tynkowany, o zróżnicowanej wysokości od 300 do 330 cm, łączy prostym odcinkiem słupek bramny z narożnikiem budynku w pd. pierzei podwórza gospodarczego. Słupek bramny założony na rzucie kwadratu, na cokole z gładkim czworobocznym trzonem, nakryty jest masywnym zwieńczeniem z graniastą czapą. Teren browaru w pozostałych odcinkach ujęty jest we współczesne zróżnicowane ogrodzenia metalowe – w części zach. – siatką metalową, od pd. i pn. – ogrodzeniami z prętów metalowych lub wycinanymi z blachy. W odcinku pn. ogrodzenia umieszczono dodatkową bramę wjazdową.

CD. HISTORII:

Browar był zakładem średniej wielkości, wyposażonym w maszyny parowe.

Do 1920 r. prawdopodobnie nie posiadał własnej słodowni i produkował zarówno piwa dolnej, jak i górnej fermentacji. Po 1920 r. produkował oprócz piwa, sód na własne potrzeby. Produkcję przestawiono na piwa dolnej fermentacji. Przed wybuchem II wojny światowej w browarze i słodowni pracowało 60 osób. Po zakończeniu II wojny światowej browar został przejęty przez państwo polskie. Od 1946 r. znajdował się pod zarządem PSS Społem. W następnych latach przechodził kolejne reorganizacje: w 1958 r. wraz z browarem w Niemodlinie wszedł w skład Brzeskich Zakładów Piwowarsko-Słodowniczych, w 1970 r. został połączony z Opolskimi Zakładami Piwowarsko-Słodowniczymi, które w 1975 r. zmieniły nazwę na Zakłady Piwowarskie w Głubczycach. W latach dziewięćdziesiątych XX w. właścicielem browaru została spółka akcyjna Zakłady Piwowarskie Głubczyce S.A. Od początku XXI w. zakład produkował różne marki piwa, głównie na zlecenie sieci dyskontów żywnościowych i supermarketów. W 2009 r. powzięto decyzję o zakończeniu produkcji piwa w Brzegu. Od tego czasu zakład pozostaje nie użytkowany.

1. Miejscowość	BRZEG	5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU ul. Ofiar Katynia 23	6. Zawartość załącznika spis fotografii; zdjęcia;
2. Gmina	Brzeg		
3. Powiat	brzeski		
4. Województwo	opolskie		

SPIS MATERIAŁU ILUSTRACYJNEGO

1. Komplex browaru – widok od pd.
2. Główny budynek browaru – widok pd.
3. Ciąg budynków przy wjeździe, widok od pd.
4. Elewacja szczytowa budynku leżakowni (nr 2) i współczesna wartownia.
5. Brama główna i główna droga dojazdowa, widok od pd.
6. Zespół browaru – widok od pd.-zach.
7. Browar – widok od zach.
8. Pd część leżakowni, elewacja frontowa.
9. Leżakownia (nr 2) od pd.-wsch.
10. Pn. część leżakowni.
11. Główny budynek zespołu (nr 1) – elewacja frontowa.
12. Przybudówka magazynowa pd. budynku głównego.
13. Dziedziniec gospodarczy zespołu, widok na wsch. _ budynki administracji.
14. Dziedziniec gospodarczy, widok na zach., na budynek główny.
15. Współczesny budynek gospodarczy. Pd. pierzeja dziedzińca.
16. Instalacja produkcyjna na dachu części magazynowej bud, głównego.
17. Sylwetka browaru od pn.-zach.
18. Fragment kompleksu – kotłownia, komin i warsztat, widok od strony pn.-zach.
19. Elewacja pn. kotłowni (nr 3).
20. Kotłownia – widok od pn.-wsch.
21. Zespół browaru z współcz. budynkiem produkcyjnym – widok od pd.-zach.
22. Współczesny budynek produkcyjny.
23. Wieża budynku głównego.
24. Brama wjazdu pn.
25. Węzeł ciepłowniczy w przyziemiu budynku nr 1.
26. Fragment przyziemia w budynku nr 1.
27. Korytarz przyziemia leżakowni.
28. Fragment leżakowni.
29. Wnętrze kotłowni.
30. Fragment Meßtischblattu z 1884 r.
31. Fragment planu miasta z 1896 r. [za: Studium ..., op. cit.]
32. Frag. „Übersichtsplan der Stadt Brieg”, A. Rath, 1919 r.. [źródło: TU Berlin]
33. Fragment Meßtischblattu z 1936 r. [źródło: BUW]

1.

2.

3.

4.

5.

6.

1. Miejscowość **BRZEG**2. Gmina **Brzeg**3. Powiat **brzeski**4. Województwo **opolskie**

5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres

ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU
ul. Ofiar Katynia 23

6. Zawartość załącznika

zdjęcia;

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

1. Miejscowość	BRZEG	5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU ul. Ofiar Katynia 23	6. Zawartość załącznika zdjęcia
2. Gmina	Brzeg		
3. Powiat	brzeski		
4. Województwo	opolskie		

15.

16.

17.

18.

19.

20.

1. Miejscowość BRZEG

2. Gmina Brzeg

3. Powiat brzeski

4. Województwo opolskie

5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres

ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU
ul. Ofiar Katynia 23

6. Zawartość załącznika

zdjęcia;

21.

22.

23.

24.

25.

26.

27.

1. Miejscowość BRZEG
2. Gmina Brzeg
3. Powiat brzeski
4. Województwo opolskie

5. Obiekt (nazwa jak w karcie) oraz adres

ZESPÓŁ ZABUDOWAŃ BROWARU
ul. Ofiar Katynia 23

6. Zawartość załącznika

zdjęcia; archiwalia;

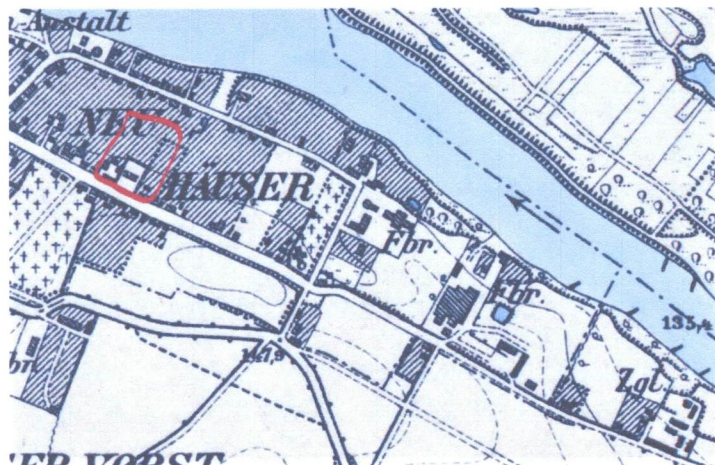
28.

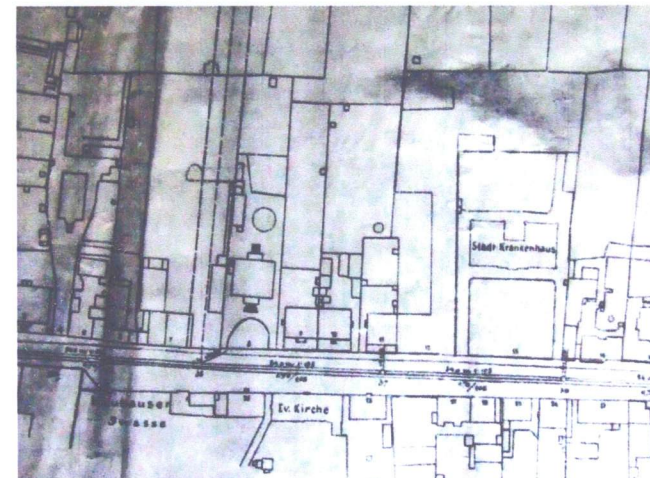
29.

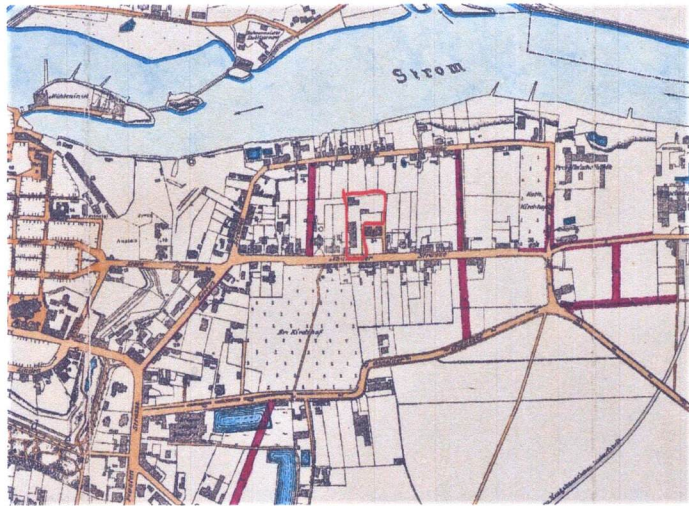
30.

31.

32.

33.

